

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Leto 1920.

V Ljubljani, dne 30. novembra 1920.

Štev. 12.

89.

Papež Benedikt XV.

o praznovanju petdesetletnice proglašenja sv. Jožefa kot zaščitnika katoliške Cerkve.

Res dobro in koristno je bilo za vse krščanstvo, da je naš prednik nepozabnega spomina, Pij IX. sv. Jožefa, prečistega ženina božje Matere in rednika učlovečenega Sina božjega, proglasil za zaščitnika katoliške Cerkve. Ker bo v decembru letos minulo petdeset let od tega srečnega dogodka, se Nam zdi silno koristno, da se ta spomin po celem svetu slovesno praznuje.

Če namreč pregledamo to minulo dobo, opazimo nepretrgano vrsto pobožnih del, ki nam oznanjajo, kako je češčenje svetega očaka stopnjema do današnjega dne vedno rastlo med verniki. Toda z ozirom na žalostne časovne prilike, pod katerimi človeški rod toliko trpi, je potrebno, da se ta pobožnost med narodi še z večjo gorečnostjo goji in se še bolj razširja. — V oni nedavno izdani okrožnici »o vrnitvi krščanskega miru«, v kateri smo premišljevali predvsem medsebojno razmerje narodov in posameznih ljudi v teh narodih, smo pokazali, kaj je vzrok, da po strašni vojni še ni nastopil splošen red in mir. Zdaj pa moramo opozoriti na drug vzrok splošne zmede, katera je še večjega pomena, ker korenini globoko v notranjosti človeške družbe. Vojna nesreča je namreč prišla nad ljudstva, ko jih je zastrupil naturalizem,¹ največja kuga našega stoletja. Kjer se je vgnezdila, tam oslabi hrepenenje po nadnaravnih dobrinah, uduši plamen božje ljubezni, odteguje človeka ozdravljajoči in dvigajoči milosti Kristusovi ter ga, ko je slednjič izgubil luč vere in se more opirati le na slabe moči popačene narave, prepusti vsakovrstni razbrzdani poželjivosti duha. Ker je radi tega

¹ Naturalizem pomeni tu nauk brezbožnih modroslovcev, ki uče, da se vrši vse na svetu le po naravnih zakonih. Dosledno tajé zato razodetje božje, celó bivanje Boga in duše. Na nravnem polju uči naturalizem, da ni višjih nravnih zakonov, ampak da naj se človeško življenje vrši po nagibih in nagonih same človeške narave.

prav mnogo ljudi pozelelo le po minljivih rečeh, se je začelo med ubožnimi (proletarci) in bogatini najstrašnejše medsebojno sovraštvo. Prišla je potem dolgotrajna in silna vojna, ki je sovraštvo še povečala in poostrila, zlasti radi tega, ker je po vojni nastopilo na eni strani neznosno pomanjkanje življenjskih potrebščin, na drugi strani pa se je pokazala silna in nezmerna pomnožitev bogastva nekaterih posameznikov.

Vrh tega je med vojno čezinčez veliko škodo trpela svetost zakonske zvestobe in spoštovanje očetovske oblasti. Radi dolgotrajne odsotnosti enega zakonca se je namreč zrahljala vez dolžnosti drugega zakonca, pomanjkanje očetovskega variha pa je nagibalo zlasti žensko mladino, da se je vdala bolj prostemu življenju. — Zato je žalostno gledati, kako je nravna izprijetost zdaj večja, kakor kdaj prej. Iz istega vzroka je tudi takoimenovano socialno vprašanje od dne do dne bolj pereče in bati se je najhujšega. Najbolj zločinski ljudje namreč željno pričakujejo, da zdaj kot v najugodnejšem trenutku izide neke vrste svetovna ljudovlada (republika), ki naj se ustanovi na popolni enakosti vseh ljudi in na skupnosti vsega imetja. V tej splošni republiki naj bi ne bilo nobenega razločka med narodi, pa tudi ne veljave očetovske oblasti nad otroki, nobene veljave javne oblasti nasproti državljanom, božje oblasti nad skupnostjo ljudi. Ako bi se ta namera izpolnila, bi morale nastati čudno velike grozote, ki jih ne majhen del Evrope že izkuša in čuti. Kakor vidimo, hočejo tudi druga ljudstva potegniti v take razmere. Nekaj malo ljudi namreč strahuje in zapeljuje s svojo blazno predrznostjo ljudske množice; iz tega pa nastajajo tu intam velike zmede.

V veliki skrbi, kako bodo ti dogodki potekli, nismo opustili ob ugodnih prilikah sinove Cerkve opominjati na njihove dolžnosti, (kakor se

je to pred kratkim zgodilo v pismu na bergamskega škofa in na benečanske škofe). Želimo, da bi se naši ljudje vsega sveta, kateri si služijo kruh z delom svojih rok, ohranili v mejah dolžnosti. Radi bi jih obvarovali pred nalezljivo boleznijo socializma, največjega sovražnika krščanske misli. Prav radi tega jim stavimo pred oči sv. Jožefa, ki naj ga imajo za posebnega vodnika v življenju in ga časte kot svojega zaščitnika.

Sv. Jožef je namreč imel v življenju podoben poklic, kakor oni: radi tega je celo Kristus, dasi edinorojeni sin Boga Očeta hotel imenovan biti »sin tesarja«. Razmere, v katerih je živel sv. Jožef so bile pač nizke, pa okrasil jih je z velikimi in sijajnimi čednostmi, zlasti s čednostmi, ki so mu pristojale kot možu Marije Brezmadežne, in kakor so ljudje mislili, očetu Gospoda Jezusa. — Zato naj se uče delavci od svojega učitelja, svetega Jožefa, presojati minljive časne stvari v luči trajnih prihodnjih dobrin; v neprilikah človeškega življenja naj jih tolaži upanje na nebeško plačilo. Za to plačilo naj se trudijo v pokorščini do Boga s treznim, pravičnim in pobožnim življenjem. Kar pa zadeva predvsem delavce, naj ponovimo besede, ki jih je naš prednik blagega spomina izgovoril ob podobni priliki; so namreč take, da bolj prikladnih ni dobiti. Pravi namreč: »Ubožnim in vsem, ki se morajo z zaslužkom svojih rok trudapolno preživljati, je dovoljeno, da le pri tem ne kršijo pravičnosti, dvigniti se iz revščine in si priboriti boljše stanovske razmere; toda pamet in pravičnost prepovedujeta pri tem preobrniti od božje previdnosti postavljeni red. Rabiti celó silo in po prekucijah in uporih kaj doseči hoteti, je nespametno početje, ter napravi zlo, ki ga hoče zmanjšati le še hujše. Naj torej siromaki, ako so pametni, ne zaupajo obljubam prekucuških ljudi, ampak zgledu in priprošnji svetega Jožefa ter materinski skrbi Cerkve, ki zlasti na njihov stan obrača od dne do dne rastočo skrb.« (Okrožnica »Quamquam pluries« iz l. 1889.)

Češčenje sv. Jožefa raste med verniki. Iz tega pa sledi, da naj bi rastlo tudi češčenje svete Družine, katere vzvišeni glavar je bil sv. Jožef. Prvo in drugo ima namreč skupni izvor. Sv. Jožef nas vodi naravnost k Mariji, Marija pa k Jezusu, izviru vse svetosti, ki je čednosti domačega življenja posvetil s pokorščino do Jožefa in Marije.

Naša srčna želja je, naj bi se krščanske družine na teh vzvišenih zgledih čednosti prenovile in utrdile. Na temelj družine je namreč postavljena človeška družba. Če se torej utrdijo družinske vezi, zlasti, da se še bolj zavaruje v njih svetost čistosti, edinosti in vere, bo iz tega prišla nova moč takorekoč nova kri v vse ude človeške družbe, ko bo tako Kristus Gospod neprestano vlival svojo moč v človeško družbo. Posledica tega ne bo le, da se bo izboljšala nравnost posameznih ljudi, ampak da se bo izboljšalo življenje sploh in javni red.

Mi torej kar največ zaupamo na varstvo sv. Jožefa, čigar čuječnosti je Bog svojega edinorojenega Sina in deviško Mater božjo zaupal. Iz tega razloga naročamo vsem škofom katoliškega sveta naj v sedanjem za krščansko stvar tako nevarnem času vernike opominjajo, da bodo še z večjo gorečnostjo častili sv. Jožefa. Apostolska stolica je potrdila več načinov češčenja tega svetega očaka. Zlasti pa je potrdila navado, da je sv. Jožefu posvečena v tednu sreda in en mesec v letu. Želimo, naj bi škofje delali na to, da bi se v vseh škofijah kolikor mogoče častil sv. Jožef po običajnih načinih. Posebno pa velja sv. Jožef kot najboljši pomočnik umirajočih. Saj je stal poleg njegove smrtne postelje sam Jezus z Marijo. Radi tega bodi dolžnost škofov, da se zavzamejo z vso svojo veljavo in naklonjenostjo za pobožne družbe, ki so ustanovljene, da se v njih časti sv. Jožef v korist umirajočim.¹

Da se pa bo spominski dan zgoraj imenovane papeškega odloka svečano praznoval, zaupujemo resno, da naj se v teku enega leta od 8. decembra t. l. dalje praznuje na čast sv. Jožefu, ženinu preblazene Device Marije, zaščitniku sv. Cerkve, svečana cerkvena pobožnost. Določiti način in čas tega praznovanja prepuščamo škofom. Vsi verniki, ki se bodo udeležili te pobožnosti, se morejo udeležiti popolnega odpustka pod navadnimi pogoji.

Dano v Rimu, na grobu sv. Petra, dne 25. julija, na god sv. apostola Jakoba, leta 1920, v šestem letu Našega vladanja.

Benedikt papež XV.

¹ V pismu imenuje papež Benedikt XV. sodalitia a Bona morte, a Transitu S. Joseph, pro Agonizantibus.

Določbe z ozirom na pismo papeža Benedikta XV. o sv. Jožefu.

Pismo (Motu proprio) papeža Benedikta XV. o sv. Jožefu naj se v nedeljo ali praznik po prejemu prečita vernikom z lece.

Od sv. očeta zaukazana cerkvena pobožnost v spomin petdesetletnice, odkar je sv. Jožef bil proglašen za patrona katoliške Cerkve, se bo v ljubljanski škofiji praznovala dne 17. aprila 1921. tretjo nedeljo po veliki noči. Ta dan je opraviti slovesno službo božjo, kakor je predpisano za največje praznike v letu. Vse pridige tega dne naj bodo o sv. Jožefu, n. pr. o njegovi časti, močnosti, pomoči in češčenju sv. Jožefa. Popoldan naj se za pol ure izpostavi sv. Rešnje Telo, potem naj se molijo ali pojo litanije sv. Jožefa in podeli sv. blagoslov. Verniki naj se povabijo k sv. zakramentom, zlasti tudi šolska mladina.

V mesecu marcu prihodnjega leta naj se vsak dan molijo litanije sv. Jožefa po načinu, kakor je določeno za tridnevnicu pred praznikom sv. Jožefa, ali po sv. maši ob običajni uri, ali zvečer, kakor je v župniji navada.

Verniki naj se izpodbujajo, da naj vsako sredo pri večerni molitvi izmolijo kratke a lepe litanije na čast sv. Jožefu.

Priporočam tudi upeljavo pobožne družbe v čast smrti sv. Jožefa.

V Ljubljani, dne 3. novembra 1920.

† Anton Bonaventura,
škof.

Pobožna družba v čast smrti sv. Jožefa v pomoč umirajočim.

Ta pobožna družba je bila ustanovljena 23. februarja 1913 in ima svoj sedež v cerkvi sv. Jožefa, ki jo je dal sezidati papež Pij X. blizu Vatikana pred staro Porta triumphalis. Po pismu papeža Pija X. z dne 12. februarja 1914 ima značaj glavne družbe (prima-primaria), kateri se morajo pridružiti druge družbe tega imena, da bodo člani deležni duhovnih dobrot družbe. Papež Pij X. se je dal kot prvi vpisati v to družbo. Družba šteje že tri milijone članov.

Glavni namen družbe je, deliti umirajočim duhovno pomoč.

Člani družbe se vpišejo v družbino knjigo in molijo zjutraj in zvečer kratko molitev:

«Sv. Jožef, resnični ženin Device Marije in resnični rednik Jezusa Kristusa, prosi za nas in za vse, ki danes (to noč) umirajo.»

Glede duhovnikov članov glej Ušeničnikovo Pastoralno bogoslovje II. str. 734.

Duhovniki ter določila kan. 139 § 3. in 142.

Dekanijskim uradom.

Dekanijske urade opozorim na dve določili v cerkvenem zakoniku.

1. Prva določba je v kan. 139 § 3. in se glasi: »Sine licentia Ordinarij ne ineant gestiones bonorum ad laicos pertinentium aut officia saecularia, quae secumferant onus reddendarum rationum.«

Kanon določa, da duhovniki ne smejo sprejemati uprave premoženja, ki ni cerkveno, ampak je neduhovsko, svetna lastnina, n. pr. družb, zadrug, posojilnic in da ne smejo prevzemati poslov, zbog katerih se morajo polagati računi. Smejo pa te naloge prevzemati, ako dovoli njihov škof.

V »Škofijskem listu« l. 1918 str. 66 sem pod naslovom »Nekateri posli« to določilo razložil in omenil, da do konca l. 1920. ta opravila duhovnikom dopustim. Vodile so me razmere v naši škofiji, ki so take, da duhovniki naštetih poslov niso mogli hipoma odložiti. Oškodovali bi ljudstvo gmotno; tudi v verskem oziru bi tak nagel korak mogel biti usodepoln.

Da bomo v prihodnje mogli zadeti in odrediti, kar je prav, naročam gg. dekanom:

a) Pri konferencah napravite popis posojilnic in zadrug, v katerih imajo duhovniki upravo premoženja in zavzemajo mesta z dolžnostjo polagati račune; dodajo naj se imena dotičnih go-

spodov in poročilo, je li njihovo delovanje potrebno ali koristno dotični posojilnici ali za drugi; je li morda v škodo ugledu, duhovskemu življenju in dušnopastirskim poslom dotičnega gospoda?

b) Kaj svetujete za prihodnost? Ali bi se mogle omenjene zadeve tako uravnati, da bi dotične uprave in posle prevzeli dobri in izkušeni laiki, katerim bi duhovnik kot neodgovoren član pomagal s svojim dobro premišljenim svetom?

Druga določba je v kanonu 142, ki se glasi: »Prohibentur clerici per se vel per alios negotiationem aut mercaturam exercere sive in propriam, sive in aliorum utilitatem.«

Ta kanon sem po zanesljivih učiteljih cerkvenega prava kar se more ugodno razložil v »Škofijskem listu« l. 1918. str. 66 pod naslovom »Kupčija in trgovina«.

Naročam, da se na konferencah točno in vestno razpravlja in sicer o točkah b) de nego-

tiatione politica in c) de negotiatione lucrativa. Pri konferencah sestavite natančen poimenski zapisnik o krajih in duhovnikih, ki imajo posle, kakor jih točke b) in c) obsegata; dodajte razsodbo o potrebi in uspehu takih trgovin, o škodi ali koristi za duhovnika in njegov poklic. Spoznamite se tudi, kako naj se zadeve uredijo za prihodnost, da se ohrani ugled duhovnika in se ljudstvo ne odbija od Cerkve in duhovnikov.

Vse te razprave naj se vestno vrše in dovrše do konca februarja l. 1921. Točni statistični podatki in razvidni zapisniki razprav naj se vsaj do 10. marca pošljejo škofijskemu ordinariatu, da bo zadevo preudaril in mogel točne sklepe predložiti velikonočni konferenci dekanov v Ljubljani.

V Ljubljani na dan sv. Karla Boromejskega, dne 4. novembra 1920.

† Anton Bonaventura,
škof.

93.

Pasivna asistenca pri sklepanju mešanih zakonov je odpravljena.

Na tozadevno vprašanje nadškof. ordinariata v Pragi je kongregacija sv. oficija odgovorila sledeče:

In consessu habito feria IV., die 26. Novembris 1919, propositis precibus istius Archiepiscopalis Curiae, datis die 5. Aprilis 1918, quibus petis quomodo se gerere debeat in excipiendo consensu sacerdos, qui adsistit celebrationi matrimonii inter catholicum et acatholicum, qui non dant cautiones, Emi ac Rmi Domini Cardinales una mecum Inquisitores Generales respondendum mandarunt, in omnibus servandas esse praescriptiones Codicis Juris Canonici. Hinc sa-

cerdos his matrimoniis adsistere nequit nisi, praestitis cautionibus, obtenta fuerit dispensatio super impedimento mixtae religionis aut disparitatis cultus ad normam Canonum 1060 et 1061; consensum vero requirendum ad normam Canonum 1102 et 1095. Contrariae Sedis praescriptiones atque contraria indulta per ipsum Codicem Juris Canonici abrogata sunt.

Et fausta cuncta atque felicia Tibi adprecior.

Amplitudinis Tuae Revmae in Dmno famulus

R. Card. **MERRY DEL VAL.**

94.

Nabirka za afrikanske misijone.

Sacra Congregatio de Propaganda Fide. Epistola ad universos sacrorum Antistites de stipe colligenda pro nigris in Africa.

Illme ac Revme Domine.

Summus Pontifex Leo XIII, gloriosae recordationis, nigritarum in Africa miseratus aerumnas, qui, in servitutem abducti, supremam animi atque corporis patiebantur iacturam, per encyclicas Litteras, ad universos sacrorum Antistites catholici orbis die 20 novembris 1890 datas, eorum

caritati summopere commendavit opus a Se susceptum pro nigritarum in Africa tuenda libertate, iisque ab ethnica superstitione eruendis. Qua super re provide constituit ut, quotannis, qua die in quibusque locis Epiphaniae Domini celebrantur mysteria, in subsidium memorati operis pecunia stipis instar corrogetur.

Non defuit Summi Pontificis desiderio pia fidelium voluntas, eleemosynisque ad id collectis non mediocriter sacrae Missiones in Africa re-creatae sunt. Verum, labente annorum decursu, evenit ut apud nonnullas dioeceses excidisse videatur pontificii mandati memoria aut languidiori studio iussa servantur, dum, e contra, aliis multis in locis, adnitente Episcoporum zelo, inducta praxis, etiam flagrante bello, stetit hactenus ac vigit.

Quapropter haec S. Congregatio, cui dicti operis demandata est cura, opportunum censuit per praesentes litteras apud universos Praesules enixe instare ut velint, in propria quisque dioecesi, sacro Epiphaniae die, iuxta pontificia praescripta, pecuniam pro Africae nigritis in singulis ecclesiis et sacellis colligendam curare, iis additis hortamentis, quibus fidelium studia ad tam nobile opus excitentur.

Qua quidem occasione memorandum etiam venit, eiusdem Pontificii iussu constitutum esse ut pecunia, praedicta die collecta in ecclesiis et sacellis, Romam mittatur ad Sacrum Consilium christiano nomini propagando, cuius munus est eam pecuniam inter singulas Missio-

nes aequa proportione partiendi.

Itaque, sine speciali Apostolicae Sedis dispensatione, non ad particulares quaslibet pro redimendis captivis constitutas Societates, sed ad hanc ipsam Sacram Congregationem Fidei Propagandae corrogata, festo die Epiphaniae, ad id operis pecunia mittenda est.

Porro, cum tot ac tantis, praesertim post immane bellum, sacrarum Missionum necessitatibus consulere oporteat, non dubito quin Amplitudo Tua, quod ad dioecesim sibi commissam spectat, suas partes libenti animo expleat.

Interim Deum ex corde precor ut Te diu sospitem reddat.

Romae, ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide, die 29 Septembris 1919.

Addictissimus

G. M. Card. **VAN ROSSUM**, Praefectus.

L. † S.

C. Laurentii, Secretarius.

Pismo se objavlja v vednost in ravnanje župnim uradom. S primerno pridigo o važnosti misijonov naj se priporoči nabirka, vsakoletni donos iste pa je poslani ordinariatu.

95.

Čas za velikonočno obhajilo.

Sacra Congregatio Concilii.

Prot. 5141/20.

Beatissime Pater!

Ordinarius Labacensis ad consulendum fidelium necessitatibus a Sanctitate Vestra humiliter postulat facultatem permittendi ut in sua dioecesi praeceptum Communionis paschalis adimpleri possit a die 1. Januarii usque ad diem 30. Junii cuiuslibet anni.

Sacra Congregatio Concilii, auctoritate, SSmi Domini Nostri Benedicti PP. XV, attentis

expositis petitam veniam eidem Ordinario oratori benigne impertita est ad quinquennium, dummodo in loco sacrae missiones, spiritualia exercitia, instructiones catecheticae aliaeque pie conciones ad populum habeantur.

Datum Romae, ex Secretaria eiusdem sacrae Congregationis, die 4 Novembris 1920.

L. S.

D. Card. Sbarretti,
Praefectus.

96.

Mašni štipendiji.

Ker se splošna draginja še ni zmanjšala, in radi slabega gmotnega stanja duhovščine in cerkva določam v smislu dovoljenja sv. stolice z dne 24. avg. 1919, da naj znaša škofijska taksa za manualne maše 20 kron, od katerega zneska pripada mašniku 16 kron, cerkvi (kapeli) pa, kjer mašuje 4 krone. V poslednjem znesku ni všteti dar za strežnika. Za sv. maše pri podružni-

cah se sme računati 4 krone potnine za vsake pol ure hoda.

Prispevek za cerkev veže vse duhovnike pri vsaki opravljeni manualni intenciji. To je veljalo že po zadnji naredbi z dne 4. maja 1920 (Škof. list 1920, str. 45). Dohodki cerkva iz tega naslova naj se v cerkvenih računih izkazujejo pod posebno postavko.

Znesek za duhovnika pri mašnih ustanovah se določa na 24 kron za tiho sv. mašo.

Zvišanje taks pri manualnih mašah velja od 1. decembra 1920, pri ustanovljenih mašah od 1. januarja 1921 dalje.

Po zgoraj navedenem pooblastilu sv. stolice smejo duhovniki še ne opravljane manualne intencije skrčiti na novo določeno takso.

Šk. ord. v Ljubljani, 20. novembra 1920.

† Anton Bonaventura, škof.

97.

Cerkvena umetnost.

Cerkvena predstojništva se iznova opozarjajo na škofijske predpise glede varstva cerkvenih umetnin. Syn. Lab. II. Tit. I. Cap. I. De ecclesia § 1—6. »Škofijski list« 1907, str. 41 in 42.

Zato se mora vsako nameravano novo delo ali prenovitev starih del pri cerkvenih stavbah in notranji opravi naznaniti ordinariatu ter predložiti program oziroma načrt v odobrenje. Še le, ko se je izvršitev dovolila in se je načrt odobril, se sme pričeti z delom.

O dovršenem delu naj se poroča ordinariatu, da se bo potem izvršila kolavdacija.

Cerkvene predmete prodajati ali jih zamenjati brez dovoljenja škofijstva ni dovoljeno.

Za dela in ravnanje proti tem predpisom bi se ne mogla dovoliti poraba cerkvene imovine.

Pripomnja. Ker so naši dobri umetniki zdaj brez dela in kruha, se cerkvenim predstojništvom priporoča, naj jim, ako le količkaj mogoče, naklonijo kaj dela in zaslužka.

98.

Poročilo o Marijini kongregaciji v ljubljanskem duhovskem semenišču za leto 1919/20.¹

Ob koncu šolskega leta 1919/20 šteje kongregacija »duhovnikov in bogoslovcev v ljubljanskem semenišču« v dvanajstem letu svojega obstoja 278 rednih in 2 častna člana (prevz. škof dr. A. B. Jeglič in g. kan. Al. Stroj). Nanovo je bilo sprejetih 33 članov, izstopilo jih je 6, umrl eden. Za rajnkega sodala smo opravili »Officium Defunctorum« in sv. mašo.

Sprejem oziroma prestop v kongregacijo se je vršil dvakrat: 18. decembra in 25. marca. Dne 25. marca je sprejemal prevz. vladika sam.

Ob glavnem prazniku (8. decembra) smo odposlali vsem članom formular posvečbe. Posvečbe ni odposlalo nazaj 46 članov: 32 tostran demarkacijske črte in 14 onstran črte.

Tekom učnega leta je imela kongregacija 7 rednih sej, ki se jih je udeleževalo 15 članov odbora. Pri sejah so se obravnavale različne zadeve kongregacije ter se določevali sporedi prireditve, ki jih je kongregacija tekom leta izvršila. To je bila predvsem slavnostna akade-

mija 11. februarja in marjanski tečaj 6. maja. Obe prireditvi sta lepo uspeli.

Poleg teh slavnostnih prireditev je imela kongregacija šest shodov v semeniški kapeli in 18 odsekovih zborovanj v dvorani S. J. »Govorniške vaje« so pod okriljem kongregacije priredile v obednici 46 govorov med kosilom. Razen tega je poskrbela kongregacija za 28 referatov najrazličnejše vsebine in tri deklamacije.

Življenje in delovanje kongregacije se je posebno kazalo v odsekovih sestankih. Vsi odseki (evharistični, odsek Srca Jez., misijonski) so živahno delovali; med temi zlasti Govorniške vaje, ki so bile za vse obvezne.

To je zunanje delovanje kongregacije. Delo Marijine družbe v notranjem življenju, pa bo presodil largitor et motor gratiae, scrutans corda et renes Deus.

Novoizvoljeni odbor za učno leto 1920|21: Cuderman Kristijan, načelnik; Vovk Alojzij, tajnik; Žibert Jakob, blagajnik.

Tajnik.

¹ Objavljeno v zmislu pravil kongregacije.

Duhovne vaje

so napravili sledeči duhovniki ljubljanske škofije leta 1919:¹

Ahačič Matej, Anžič Anton, dr. Ažman Ciril. — Bambič Josip, Barle Janko, Bernik Valentin. Borštinar Janez, Borštinar Josip, Brajec Josip, Brence Janez, dr. Breznik Anton, Bukovec Martin, Bukowitz Hinko. — Cegnar Josip. — Čadež Anton, Čik Karol, Črnilec Janez, Črnugelj Anton. — Dagarin Matej, Debelak Janez, dr. Debevec Josip, dr. Demšar Josip, Dežela Ivan, Dimnik Martin, Dovč Janez, Drolc Martin. — Erker Ferdinand, Erker Josip (kanonik), Erker Josip (Mozelj), Eppich Josip, Eržen Franc. — Dr. Fabijan Janez, Fertin Ignacij, Filipič Janez. — Gabrovšek Franc, dr. Gnidovec Janez, Gnidovec Karl, Golf Anton, Gostiša Vinko, dr. Grivec Franc, Gross Karl. — Hafner Anton, Hartman Josip, Hiti Franc, Hoenigmann Franc. — Jakelj Gregor, Janež Dominik, Jarc Martin, dr. Jere Franc, Jereb Janez, Jerše Valentin, Juvan Franc, Juvanec Jožef. — Kastelic Anton, Kastelic Matija, Kepec Janez, Klemenčič Janez, Klemenčič Josip, Klinec Jernej, Kljun Ivan, dr. Knific Ivan, Knol Adolf, Kogovšek Ivan, Kolar Matija, Komlanec Anton, Komljanec Janko, Koprivec Peter, Koritnik Anton, Kovačič Franc, Koželj Franc, Koželj Jožef, Koželj Mihael, Krek Franc, Kres Josip, Kromar Ivan, Kurent Alojzij. — Langerholz Janez, Larenčič Ivan, Lederhas Ludovik, Legat Evgen, Lesar Janez, dr. Levičnik Alfonz, Lobe Janko, Lomšek Janez, Lovšin Anton (Planina), Lovšin Anton (Radeče). — Markež Alojzij, Martinčič Andrej, dr. Merhar Alojzij, Miglič Jakob, Mlakar Janez, Mrak Matija. — Nastran Franc, Nemeč Anton, Noč Janez, Novak Franc, Novak Josip, Oblak Valentin, Ogrizek Jakob, Osolnik Franc. — Pavlič Franc, Pavlin Jernej, Pečarič Martin, Peček Alojzij, dr. Pečjak Gregorij, Pengov Franc, Petrič Janko, Pfajfar Janez, Piber Janez, Pipan Andrej, Podbevšek Jernej, Podbregar Pavel, Porenta Gašper, Potočnik Ciril, Potočnik Rudolf, Premrl Stanko. — Rajčević Franc, Ramoveš Andrej, dr. Ratajec Anton, Rebol Blaž, Rihar Leopold, Rihtaršič Janez, Rupnik Karol. — Saje Mihael, dr. Samsa Janez, Selan Anton, Selan Matija, Sitar Valentin, Skobe Ignacij, Skubic Anton, Slak Matija, Smrekar Janez, Sparhakl Karol, dr. Srebrnič Josip, Stazinski Nikolaj, Steska Viktor, Sušnik Janez (kanonik), Sušnik

Janko (Ig), dr. Svetina Ivan. — Šimenc Andrej, Strukelj Janez, Šusteršič Franc. — Tavčar Matej, Tavčar Tomaž, Terčelj Filip, Tomazin Matej, Tomažič Ivan, Torkar Anton, dr. Trdan Franc, Trepal Matej, Turk Viktor, Turšič Leopold. — Urh Anton, dr. Ušeničnik Franc. — Vadnjal Anton, Verce Franc, Verce Josip, Vidmar Franc, Vindišar Ivan, Virant Janez, Volc Josip. — Zabukovec Janez, Zor Vinko, Zore Anton, dr. Zore Ivan, Zorec Franc, Zorko Franc, dr. Zupan Alojzij, Zupančič Franc, Zupančič Ivan. — Železny Alojzij, dr. Žerjav Gregor, Žerjav Ivan, Žnidaršič Anton (Stari log), Žnidaršič Anton (Štanga), Žust Ignacij, Žužek Franc. — Skupaj 177.

Leta 1920:

Dr. Anton Bonaventura Jeglič, knezoškof. — Dr. Andrej Karlin, škof. — Ahačič Matej, Arh Josip, Arh Luka. — Belec Franc, Benedičič Jakob, Bešter Janez, Brajec Josip, Brence Janez, Brešar Josip, Bukowitz Henrik, Burnik Janez. — Čadež Viktor. — Dr. Demšar Josip, Dobnikar Janez, Dolinar Anton. — Erker Josip (kanonik), Erzar Franc. — Dr. Fabijan Janez, Fatur Jakob, Filipič Janez, Filler Vaclav, Finžgar Franc. — Gabrovšek Franc, Gašperin Viljem, Gornik Anton, Govekar Franc, Gregorec Feliks, dr. Grivec Franc, Gross Karl. — Hiti Franc, Hostnik Jožef, Franc, Gross Karl. — Hitti Franc, Hostnik Jožef, Hybašek Vojteh. — Ilovski Albin. — Jager Matija, Janež Dominik, dr. Janežič Janez, dr. Jere Franc, dr. Jerše Josip, Ježek Matej. — Kanduč Ivan, Kerin Martin, Klavžar Ivan, Kmet Mihael, dr. Knific Ivan, Knol Adolf, Kocijančič Anton, Koechler Viktor, Kokel Franc, Koritnik Anton, Kovač Ivan, Kranjc Josip, Krek Franc, Kržišnik Jožef, Kušar Franc. — Lávrič Josip, Lederhas Ludovik, Logar Josip, Lončar Franc, Lovšin Franc, Lesjak Anton. — Dr. Merhar Alojzij, Meršolj Janez, Nadrah Ignacij. — Ogrizek Jakob, Osolnik Franc. — Pavlin Andrej, Pavlin Jernej, dr. Pečjak Gregorij, Pengov Franc, Perčič Mihael, Pešec Franc, Petrič Gabriel, Petrič Janko, Pfajfar Anton, Pfajfar Franc, Pintar Janez, Piskar Janez, Pivk Ivan, Plantarič Josip, Porenta Anton, Porenta Gašper, Potočnik Ciril, Potokar Josip, Premrl Stanko, Prešeren Josip. — Ramoveš Jernej, Razboršek Jakob. — Sadar Ivan, Sedej Franc, Seigerschmied Josip, Selan Matija, dr. Sever Jožef, dr. Snoj Andrej, dr. Srebrnič Josip, Stanonik

¹ Izkaz lani po pomoti zastal.

Maks, Stare Andrej. — Šarec Alojzij, Šešek Ivan, Škerbec Matija, Škulj Karl, dr. Šorli Peter, Štrekelj Jakob, Štrubelj Ivan, Štular Martin. — Tavčar Matej, Tavčar Tomaž, Tome Alojzij, Tomelj Anton, Traven Franc, Traven Štefan. — Dr. Uše-

ničnik Aleš, dr. Ušeničnik Franc. — Vilfan Matej, Vilhar Janez, Vindišar Ivan, Vondrašek Vaclav, Vovko Franc. — Dr. Zore Janez, Zorko Franc. — Žnidaršič Anton, Žust Jakob, Žužek Franc, Žužek Jožef. — Skupaj 125.

100.

Razne opazke.

»Škofijski list«. Tiskovni stroški za list znašajo letos 20.310 kron, na naročnini pa je prejel ordinariat okrog 6000 kron, torej znaša primanjkljaj okroglih 14.000 kron. V pokritje letošnjega primanjkljaja naj naročniki lista vpošljejo ordinariatu po pridejani položnici 28 kron za vsak izvod.

Od tega prispevka se oprostite osebno naročeni duhovniki upokojenci.

»Bogoslovni vestnik« smejo župni uradi po dovoljenju škofijskega ordinariata z dne 2. novembra 1920 za župni arhiv naročiti na stroške tekočih cerkvenih dohodkov.

101.

Škofijska kronika.

Umeščena sta bila dne 9. novembra 1920: Karl Čuk, župnik v Škocjanu pri Mokronogu na župnijo Kranjsko goro; Jožef Anžič, ekspozit pri Sv. Joštu nad Kranjem na župnijo Škocijan pri Mokronogu.

Premeščeni so bili: Jožef Bambič, žup. upravitelj na Preloki za žup. upravitelja na Polico; Alojzij Jerič, žup. upravitelj na Sinjem vrhu, v enaki lastnosti na Preloko. — Kaplani: Franc Rožič iz Vrem za prefekta v zavod sv. Stanislava v Št. Vidu; Jožef Hostnik iz Semiča v Črnomelj.

Nameščena sta: Franc Krašna, duhovnik krške (celovške) škofije kot kaplan v Semiču in Janez Habjan, duhovnik goriške škofije kot kaplan na Vinici.

Katehetski izpit za mestne ljudske in meščanske šole dne 3. in 4. novembra 1920 so delali: Anton Anžič, stolni vikar v Ljubljani; Janez Jalen, kaplan v Trnovem v Ljubljani; P. Benedikt Kraker O. F. M., kaplan pri župniji Mar. Oznanjenja v Ljubljani; Ludovik Lederhas, kaplan pri Sv. Jakobu v Ljubljani; Jožef Žužek, kaplan v Kranju.

Modroslovne študije obiskujejo na ljubljanskem vseučilišču: Franc Belec, bivši kaplan v Starem trgu ob Kolpi; Jakob Šolar, bivši prefekt v zavodu sv. Stanislava; Franc Čepon, po dovršenih bogoslovnih študijah v Ljubljani.

Umrla sta: Nikolaj Križaj, župnik v pok. v Kamniku dne 18. novembra 1920; P. Karl Kemperle O. Cap., gvardian v Škofji Loki, dne 20. novembra 1920. N. p. v m.!

Škofijski ordinariat v Ljubljani, dne 30. novembra 1920.

Vsebina: 89. Papež Benedikt XV. o praznovanju petdesetletnice proglašenja sv. Jozefa kot zaščitnika katoliške Cerkve. — 90. Določbe z ozirom na pismo papeža Benedikta XV. o sv. Jožefu. — 91. Pobožna družba v čast smrti sv. Jožefa v pomoč umirajočim. — 92. Duhovniki ter določila kan. 139 § 3 in 142. — 93. Pasivna asistencija pri sklepanju mešanih zakonov je odpravljena. — 94. Nabirka za afrikanske misijone. — 95. Čas za velikonočno obhajilo. — 96. Mašni štipendij. — 97. Cerkevna umetnost. — 98. Poročilo o Marijini kongregaciji v ljubljanskem duhovskem semenišču za l. 1919/20. — 99. Duhovne vaje. — 100. Razne opazke. — 101. Škofijska kronika.